

ק"פ 67544/12/18 - פז שפיגלר נגד לאה פריזור

בית משפט השלום בחיפה

ק"פ 67544-12-18 שפיגלר נ' פריזור
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

פז שפיגלר באמצעות בא כוחה עוה"ד שלומי בלומנפלד	הקובלת
לאה פריזור באמצעות בא כוחה עוה"ד מיכאל דינצ'יס	נגד הנאשמת

הכרעת דין

בפתח הדברים וכמצוות המחוקק, הנני מודיע, כי החלטתי לזכות את הנקבלת מהעבירות המיוחסות לה בכתב הקובלנה.

כתב הקובלנה:

לפי כתב הקובלנה, הקובלת הינה הבעלים של קו טלפון שמספרו ***** 054-5 ואילו הנקבלת, הינה הבעלים של קו טלפון שמספרו ***** 054-7.

הקובלת והנקבלת עבדו יחדיו כסייעות בגן ירדן, ברחוב השקמה 29, רוממה חיפה.

ביום 14/12/18, בשעה 14:02, שלחה הנקבלת לקובלת, הודעה כתובה שזו לשונה:

"פז תקשיבי לי טוב אני לא מתכוונת לדבר איתך ואת לא חברה שלי... תקשיבי חשבתי על זה עם בעלי והתייעצתי איתו ומבחינתי אם אני לא מדווחת על זה... זה מעילה באמון המערכת... ומצפונית אני לא יכולה לא לדווח... אבל למשטרה אני לא ניגשת... תקשיבי... יום א' כשתהיי אצל אווה תשאירי לה את ה-400 ₪... ולא אני יפיץ הכל בפייסבוק... ולא מתכוונת לוותר לך... את הכסף אני יתרום לנזקקים... ואת תחזירי את מה שגנבת... לא אוותר לך. שלום" (להלן: "המסרון המאיים").

נטען כי הנקבלת שלחה לקובלת את המסרון המאיים, במטרה להפחידה ו/או להקניטה, וכן העבירה את המסרון המאיים גם לבעלה, והכל במטרה להשפיל את הקובלת ולעשותה מטרה לשנאה, לבוז וללעג.

לפיכך, טוענת הקובלת, כי הנקבלת עברה את העבירות הבאות:

איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;

לשון הרע - עבירה לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה - 1965.

תשובה לכתב הקובלנה:

הנקבלת כפרה בעובדות כתב הקובלנה וטענה, כי לא מדובר במסרון שהופץ פומבית, המסרון נשלח לקובלת בלבד. עוד נטען, כי הנקבלת בעצמה היא הצד הנפגע ממעשי הקובלת. המסרון אינו משקף את הדין ודברים שהוחלף ביניהן ומהווה חלק קטן מהתכתבות ארוכה בין השתיים; האמור בקובלנה הינו מצג שווא, והטעיה של בית המשפט. עוד הוסיפה וטענה הנקבלת, כי הקובלת הודתה בכך שהיא קשורה לגניבת כספה.

ראיות הקובלת:

הקובלת העידה לביסוס האמור בקובלנה.

בתצהיר מיום 5/3/19 (ת/1), חזרה על האמור בקובלנה.

כמו כן, העידה הקובלת בבית המשפט, ובנוסף, מסתמכת הקובלת על ראיות ההגנה (נ/2), להוכחת האמור בקובלנה.

עוד עותרת הקובלת במסגרת סיכומיה, להרשיע את הנקבלת בעבירת איומים, נוספת, שלטענתה התגלתה משמיעת הראיות.

ראיות ההגנה:

הנקבלת העידה להגנתה וכן העידה את בעלה להגנתה.

כמו כן, הגישה תמלילי שיחה (נ/1), וכן צילומי מסרונים שהוחלפו בינה לבין הקובלת (נ/2).

דין והכרעה:

העבירות המיוחסות לנקבלת בכתב הקובלנה, הן עבירת האיומים, ועבירה של לשון הרע.

אדון בעבירות אלה כסדרן.

עבירת האיומים:

סעיף 192 לחוק העונשין, קובע כדלקמן:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר 3 שנים".

על מנת לקבוע אם תוכנם של ביטוי או אמירה עולים כדי איום, נדרש בית המשפט לבחון, אם יש בדברים כדי להטיל אימה בליבו של אדם רגיל מן היישוב, בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום. בחינת התוכן, אינה מתבצעת בחלל הריק, אלא על רקע הנסיבות הקונקרטיות לאירוע, שבגדרן, על בית המשפט לתת דעתו, בין היתר, לאופן בו נאמרו הדברים, ולאופן בו נקלטה האמירה או הביטוי, והמסר שהיה גלום בהם (ע"פ 3779/94 **חמדאני נ' מדינת ישראל** (1998); רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** (2006)).

היסוד העובדתי בעבירת האיומים הוא, בעצם האיום לפגוע שלא כדין, באחד מהערכים המוגנים שהעבירה נועדה להגן עליהם - שלווה נפשו, בטחונו וחירותו, חירות פעולתו של הפרט, דבר המחייב את בית המשפט לבצע איזון בין חופש הביטוי, לבין ערכים מוגנים אלו (ראו רע"פ 2038/04 עניין **לם הנ"ל**, בעמוד 109; רע"פ 1178/97 **כהנא נ' מדינת ישראל** (1997); ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל** (1989)).

היסוד הנפשי שבעבירת האיומים, דורש כוונה מצד המאיים - להפחיד אדם או להקניטו. המונח "**הקנטה**", פורש בפסיקה כ-"**הרגזה מתגרה ברמה המקבילה להפחדה; לא ברמת עצבון גרידא**" (ע"פ 5498/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2011)). לשם קיום היסוד הנפשי, די בהוכחת מודעות, ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום (רע"פ 2038/04 עניין **לם הנ"ל**, בעמ' 128).

מהכללים לענייננו.

עבירת האיומים - ניתוח עובדתי:

אקדים ואציין, כי לא מצאתי כי הוכחו בפני, במידת הוודאות הדרושה בפלילים, יסודותיה של עבירת האיומים המיוחסת לנקבלת.

הקובלת חזרה בעדותה בבית המשפט, וסיפרה כי השתיים מכירות מעבודתן המשותפת כסייעות בגן. הנקבלת וותיקה יותר ממנה. לדבריה, יום אחד הגיעה הנקבלת והאשימה אותה במשהו שהיא לא עשתה.

הנקבלת התקשרה אליה וטענה שהיא גנבה לה כסף מהתיק. לדברי הקובלת, מדובר ב-200 שקלים. לדבריה, כאשר הטיחה הנקבלת בפניה, את דבר הגניבה, היא אמרה לה בתגובה שהיא מצטערת על המקרה, אבל זו לא היא.

הקובלת טוענת שהנקבלת החלה להפחידה, ללחוץ עליה, ולכן, בגלל הפחד, היא חשבה להחזיר לה את אותם 200 שקלים, וכך באו לידי ביטוי הדברים בעדותה הראשית בבית המשפט (ההדגשות שלי - ש.ב.):

"היא התקשרה אליי לטלפון הנייד, ואמרה לי שאני לקחתי לה את הכסף מהתיק, באה והחליטה שזו אני, שאני גנבתי לה. זה היה אחרי יום עבודה שעבדנו ביחד בגן. היא הסבירה לי שהיא יודעת שאני גנבתי לה את הכסף. אני יודעת על 200 ₪, מעבר לזה אין לי מושג. אני יודעת על 200 ₪ כי זה מה שהיא טוענת. היא אמרה לי את זה בטלפון. אני אמרתי לה שאני מצטערת על המקרה, אני אמרתי לה שזאת לא אני, היא התחילה להפחיד אותי, ללחוץ עליי, אמרתי לה שאין לי בעיה, אם היא רוצה, בגלל הפחד והכל, להחזיר לה את זה. היא התחילה להפחיד אותי, לאיים עליי, אמרה שהיא תפנה למשטרה. אני לא הודיתי שלקחתי 200 ₪, אמרתי שאחזיר לה, בגלל שהיא הפחידה אותי, ואימה עליי. בשיחת טלפון זה קרה, בגלל הפחד והאיומים שלה עליי. אני לא לקחתי לה 200 ₪. הלחיצה אותי, הפחידה אותי, אימה עליי" (עמ' 5 שורות 17 - 27).

בהמשך ולשאלה באם הנקבלת הפיצה את טענת הגניבה, אמרה הקובלת, כי הנקבלת מסרה זאת לבעלה, והפנתה למסרון המאיים. בנוסף, אמרה שהיא יודעת שהיא "...יודעת שיש הרבה לשון הרע שהיא הפיצה, הרבה אנשים באו והאשימו אותי בגלל דבר כלשהו, זה דבר ששמעתי ואני יודעת, ובמפורש בעלה יודע" (עמ' 5 שורות 30-32).

כאשר נשאלה כיצד היא יודעת שהנקבלת שלחה את המסרון המאיים לבעלה, הפנתה שוב הקובלת לתוכן ההודעה,

ואמרה שהנקבלת ציינה שם שהיא תפיץ את דבר הגניבה הנטענת בפייסבוק, תוך שהיא מציינת שהיא התייעצה קודם לכן עם בעלה (עמ' 6, שורות 3 ו-4).

יובהר, כי אין חולק שהמסרון מושא כתב הקובלנה לא הופץ באף רשת חברתית.

במהלך החקירה הנגדית, עימת אותה הסניגור עם תוכנה של שיחה מיום 13/12/18 (יום קודם לשליחת המסרון המאיים).

באותה שיחה, שתומללה (ראו נ/1), נוהלה שיחה ארוכה בין הקובלת לנקבלת, שבה אומרת הנקבלת לקובלת שיש לה "בטן מלאה" עליה ומספרת לה שנגנב לה כסף מהארנק, בשתי הזדמנויות, בכל פעם 200 ₪. פעם אחת בחנוכה, ופעם שנייה ביום השיחה.

הנקבלת מספרת באותה שיחה לקובלת, כי לאחר שנעלמו לה 200 ₪ באירוע בחנוכה (שאינו מושא כתב הקובלנה), היא שמה כסף מזומן באותו בוקר (13.12.18), כפיתיון עבור הקובלת.

כאשר חזרה ובדקה את התיק, מצאה שחסרים לה שוב, 200 ₪. היא הטיחה דברים אלו בקובלת, ואומרת לה שתחילה לא הייתה בטוחה בחשד כלפיה, אבל בהמשך, התאשש החשד.

בתחילת השיחה הטלפונית שתומללה, השיבה הקובלת לדברים האלו בכפירה מוחלטת בפני הנקבלת ואמרה לה: **"זה לא יפה לבוא ולהאשים סתם כי את לא יכולה לדעת אם זאת אני או לא..."** (עמ' 1 שורות 23-24 ל-נ/1).

בתגובה לכך, הבהירה לה הנקבלת, כי היא מתכוונת לפנות למשטרה, על מנת שייקחו טביעות אצבע. עוד אמרה כי היא "תדווח לכולם", העניין ייחקר, ודרשה מהקובלת, להשיב לה את הכסף, שאם לא כן, היא תפנה למשטרה, ותדווח על הגניבה והעניין יטופל (עמ' 1 שורות 25-28 ל-נ/1).

בהמשך, מוסיפה והדגישה הנקבלת, באותה שיחה טלפונית בפני הקובלת, שהיא תפנה לאווה (האחראית ברשות המקומית על הסייעות והגנים), ותספר לה שהכסף נגנב ממנה. היא ציינה שהיא עובדת קשה על מנת להרוויח את הכסף והיא מבקשת לקבל אותו בחזרה (עמ' 2, שורות 2-4 ל-נ/1).

בהמשך הדברים, חזרה הנקבלת בסערת רוחה, ודרשה מהקובלת להשיב לה את הכסף, אחרת היא תפנה למשטרה ותדווח על זה, תוך שאמרה לקובלת: **"יש לך אפשרות אחת, את מחזירה לי את הכסף או שאני פונה למשטרה ומדווחת על זה והם יבדקו את הנושא"** (עמ' 2 שורות 13-14 ל-נ/1).

בתגובה לדברים אלה, ביקשה ממנה הקובלת להירגע, וניסתה לשוחח איתה ולהפיס את דעתה. אך נראה מתוכן השיחה, כי הנקבלת בסערת רוח, לא רגועה וכועסת. היא מטיחה בפני הקובלת שהיא זו שגנבה ממנה 200 ₪, תוך שהיא מבהירה שהיא לא מתכוונת לוותר על כספה, מאחר וזו פרנסתה.

הקובלת מגיבה לדברים ומציינת שהיא מאוד מצטערת. היא אומרת שבאירוע בחנוכה, זה לא היה היא, תוך שהיא נשבעת, ומוסיפה ומציינת שאין לה בעיה להשיב לקובלת את כספה. בשל חשיבות הדברים אביא אותם כהווייתם (ההדגשות שלי - ש.ב.):

"הקובלת: אנחנו יכולות לדבר?"

הנקבלת: כן כן

הקובלת: אני מבקשת ממך לא לדבר ולא כלום.

הנקבלת: כן, אני שומעת, כן

הקובלת: (3:54) יופי

הנקבלת: (מהמהמת)

הקובלת: זאת לא הייתה הכוונה שלי, קודם כל בחנוכה, באמת באמת באמת שלא, זאת לא הייתי אני, ואני נשבעת, באמת שלא, לאה, ביקר לי שלא, אני לא סתם אשבע

הנקבלת: אוקיי

הקובלת: ביקר לי שלא

הנקבלת: אוקיי, נעלם לי כסף, כן, הלאה

הקובלת: בסדר, אוקיי, אבל בחנוכה, אני נשבעת לך ביקר לי...

אני לא סתם אגיד לך, תאמיני לי, אם את מכירה אותי באמת באלוהים, ביקר לי מכל, אני באמת, מה שתרצי, את רוצה, אין לי בעיה להחזיר לך מה שצריך..."

הוויכוח בין השתיים נמשך, כאשר הנקבלת מאשימה את הקובלת בגניבת ה-200 ₪, הקובלת כופרת בכך, ונשבעת

שהיא לא עשתה זאת, ובהמשך כאשר חוזרת ועומדת הנקבלת על כך שהקובלת גנבה את כספה מתוך הארנק, שבה הקובלת ומביעה צער, וטוענת שזה לא היה בכוונה, ותוך שהיא שבה ומסייגת את אירוע הגניבה הלכאורי בחנוכה בלבד; וכך באו לידי ביטוי הדברים בשיחה (ההדגשות שלי - ש.ב.):

"הנקבלת: למה לקחת מהארנק?"

הקובלת: ביקר לי

הנקבלת: תלכי לטפל בעניין פז!

הקובלת: לא, זה לא, לא, לא, לא, זה לא זה, זה לא זה, לאה

הנקבלת: פז!

הקובלת: אני מצטערת, באמת

הנקבלת: את מבינה שזה חמור מאוד מה שאת עושה?

הקובלת: לאה, זה לא בכוונה, ובאמת שאני לא עשיתי, בחנוכה באמת שזאת לא אני, באמת, באלוהים שלא, אני באמת, זה באמת באמת באמת לא בכוונה

הנקבלת: אוי"

בהמשך הדברים, לאחר התמשכות העימות בין השתיים, שבה הקובלת ואומרת: "אני מצטערת, אני מצטערת" ומוסיפה: "אני מצטערת, ואם את אוהבת אותי אז אני מצטערת באמת ואין לי בעיה, אני, אני יביא לך מה שצריך, את רוצה גם מצידי אני יחזיר לך, אשים לך 400 שקל אם את צריכה, אני ישים לך גם 600 שקל, כמה שאת צריכה".

כאשר הנקבלת אומרת לה, שהיא לא זקוקה לכסף, אבל רוצה שהיא תחזיר לה מה שהיא גנבה, שואלת אותה הקובלת: "כמה את רוצה שאני יחזיר לך, כמה, מה"; הנקבלת השיבה לה: "200 ו-200" (כלומר, הנקבלת מתייחסת לשני אירועי הגניבה, שלטענתה אירעו, האחד, בחנוכה, והשני, בבוקרו של אותו יום בו התנהלה השיחה). בתגובה לכך, אומרת לה הקובלת: "את הפעם האחרונה בחנוכה אני נשבעת לך שלא", וכך היא ממשיכה ואומרת גם בהמשך: "...באמת, בחנוכה, נשבעת לך שלא" (עמ' 8 שורות 13-5).

ובהמשך לאחר שהנקבלת מטיחה בפניה, "את משקרת", אומרת שוב הקובלת "פעם אחרונה לא" (עמ' 8 שורה 17). הקובלת ממשיכה ומדגישה שבחנוכה היא לא גנבה מהנקבלת כסף, ואומרת כך: "אני לא אומרת שאת משקרת, אני לא אומרת שאת מטומטמת, רק באמת תביני שבחנוכה לא, תאמיני לי באלוהים שלא" (עמ' 8, שורות 27-28).

הוויכוח בין השתיים נמשך, תוך שהקובלת מסייגת רק את אירוע הגניבה הנטען, שאירע בחנוכה, וכופרת בכל קשר אליו. הנקבלת מצדה, עומדת על כך שגם במועד זה, גנבה ממנה הקובלת 200 ₪, וטוענת בפניה: "אין מצב... היה לי 200 שקל, אין מצב" והקובלת משיבה: "אני נשבעת לך שלא היה שום דבר, אבל אני יחזיר לך את ה-400 שקל" (עמ' 9, שורות 15 - 18).

כך גם בהמשך הדברים, מסייגת הקובלת את אירוע הגניבה בחנוכה, אך יחד עם זאת, מציינת שהיא תשיב לנקבלת את כספה (עמ' 10, שורות 11 ו-12).

בהמשך, מספרת הקובלת לנקבלת כמה שהיא מעריכה ואוהבת אותה, ולמרות שהנקבלת מבקשת לסיים את השיחה, ממשיכה הקובלת בשיחה, ואומרת לנקבלת: "ואני מבקשת ממך שבבקשה, בכל לשון של בקשה, אל תבואי ותספרי את זה ואל תבואי ותעשי אותי כזאתי לא יודעת מה, אני מבקשת ממך כי בי זה פוגע, באמת" (עמ' 11 שורות 1-10).

הקובלת מתעקשת להמשיך בשיחה עם הנקבלת, למרות שהאחרונה מבקשת לגשת להתקלח ולסיים את השיחה, ולאחר שהנקבלת מתעקשת לסיים את השיחה, היא מבקשת שהשתיים ידברו בהמשך.

ראיות נוספות שהוגשו במהלך המשפט, עליהם מסתמכת הקובלת להוכחת האמור בקובלנה, הם מסרונים שהוחלפו בין השתיים (נ/2).

המסרונים שהוחלפו בין השתיים, באותו יום (13.12.18), דומים במהותם לתוכן השיחה.

במסרונים שהוגשו לבית המשפט, הנפתחים בשעה 11:17, ונמשכים לתוך שעות הערב, חוזרת הקובלת וטוענת בפני הנקבלת, שהיא מאשימה אותה בדברים שלא עשתה. יחד עם זאת, היא אומרת שהיא מצטערת, והיא תחזיר לה "מה שצריך".

הקובלת חוזרת ומדגישה במסרונים, "אני אחזיר לך את ה-400 שלך גם שבחנוכה לא נגעתי, תבחרי להאמין או לא, אני אחזיר לך גם 600 אם צריך בשביל שתראי שזאת לא אני" (ראה מסרון מיום 13/12/18 שעה 17:18 -

נ/2). עוד היא חוזרת ומסייגת רק את אירוע הגניבה בחנוכה ומציינת באחד המסרונים (בשעה 17:20):

"אני אמשך להגיד שבחנוכה לא נגעתי ועשיתי משהו, כי באמת שלא ואני מבטיחה לך שאחזיר לך גם 600 שקל אם זה מה שירגיע ויראה לך שאני אמיתית. ואני מבקשת ממך סליחה ושהמצב הזה יישאר ביננו ומבקשת ממך שאם את רוצה את יכולה לבדוק אותי ולראות שבאמת זאת לא אני. ואני מבקשת ממך שתסלחי לי ושאני אראה אותך אתן לך את מה שאת רוצה ואחבק אותך ואנשק אותך. כי באמת שאני אוהבת אותך ואת בן אדם מדהים" (ראה מסרון משעה 17:21).

כך גם בהמשך, היא מוסיפה ואומרת לנקבלת, ומסייגת רק את אירוע הגניבה בחנוכה: **"אל תכעסי עליי באמת שאני לא עשיתי בחנוכה שום דבר ובאמת שאני לא התכוונתי..." (מסרון משעה 17:22).**

היא חוזרת ומבקשת שכל העניין יישאר בין השתיים, כמו כן היא מציינת כי היא מתנצלת בפני הנקבלת, **"אני מבקשת אלף סליחות, ואני יחזיר לך גם 600 אם צריך! רק כדי שתביני שזאת לא אני, ואשמח אם תעני לי בבקשה זה חשוב לי מאוד, כי אני באמת בוכה פה מרגישה חרא מכל המקרה הזה" (מסרונים מהשעות 17:22; 17:23; 17:24; 17:25).**

בהמשך הדברים היא חוזרת ומדגישה בפני הנקבלת כמה היא אוהבת אותה, כמה היא מעריכה אותה, והיא לא רוצה שהיא תכעס עליה, היא חוזרת ונשבעת שזאת לא היא, אבל לצד זאת אומרת לה: **"ואני אחזיר לך הכל ויותר אם צריך" (מסרון משעה 17:36), ומבקשת שהנקבלת לא תשמיץ אותה בפני אנשים. עוד היא פונה לרחמיה, מציינת בפניה כי עברה מחלה קשה, סבל, ומבקשת כי הנקבלת לא תספר על הדבר לאותה אווה הממונה על הסייעות בעירייה מחשש שהדבר יביא לפיטוריה (מסרונים מהשעה 14:05; 14:06).**

בחקירתה הנגדית, חזרה וציינה כי הציעה להשיב לנקבלת את כספה, רק משום שפחדה ממנה. היא טענה שלא הודתה בדבר הגניבה, אמרה:

"לא, אני לא מודה בשום דבר, כל מה שהיה בשיחה, זה היה מלחץ, אני שום דבר לא עשיתי, אמרתי לה שאני מצטערת על כל המקרה שקרה, אני עוד הצטערתי בהתחלה, אתה יכול להסתכל בתחילת השיחה, אמרתי כבר בתחילת השיחה שאני מצטערת, אמרתי לה שלא עשיתי את זה, זה נמצא בתחילת השיחה בתמלול, לאחר מכן, אחרי כל האיומים, הלחץ והפחד, אני עצמי לא ידעתי מה אני אומרת, במפורש אמרתי כמו שאמרתי, שאין לי בעיה להחזיר לה את מה שהיא צריכה, רק שהיא לא תפחיד אותי.

לשאלת בית המשפט, באותו רגע זה ממש הפחיד אותי והלחיץ אותי, הרגשתי פחד מהאיומים שלה, באותו רגע הייתי לבד, אני לא החזרתי לה 200 ₪ רציתי להחזיר, אמרתי, אם אני יחזיר, אז אני מודה באשמה" (עמ' 8 שורות 14-21).

כאשר נשאלה מדוע היא מסייגת את אירוע הגניבה הנטען, בחנוכה, ואמרה באותה שיחה: **"בחנוכה זה לא קשור אליי"** השיבה, כי הנקבלת האשימה אותה גם על האירוע הזה, והיא לא יודעת מי גנב. לדבריה, היא האשימה אותה בכל המקרים שקרו.

עוד הוסיפה, כי האירוע הנוכחי לא היה קרוב לאירוע הקודם וכך אמרה:

"היא האשימה אותי על זה שגם אני בחנוכה, אני לא יודעת מי זה, היא האשימה אותי בכל המקרים שקרו, זה גם לא היה קרוב לפעם ההיא, זה יצא מהקשרו, זה דבר שהיא האשימה אותי על זה ספציפית, התיק שלה היה במטבח איפה שכל התיקים, גם התיק שלי שם, גם הגננת שם, יש צוות של צהרון שנמצא שם, יש עוד צוות של אנשים, גם לגננת יש עוד סייעת" (עמ' 8 שורות 22-26).

לאור תשובה זו, נשאלה, מדוע התנסחה בשיחה, כך שאמרה שאין לה בעיה להחזיר מה שצריך, אם היא טוענת שהיא לא גנבה, ומדוע הכחישה רק את אותו מקרה בחנוכה, אם היא בכלל לא קשורה לגניבות, הקובלת חזרה על תשובתה הקודמת, ולשאלת בית המשפט הבהירה שלמרות שתלויים בגן תיקים נוספים, לא היו לאף אחת גניבות, לרבות לה עצמה (עמ' 9, שורות 1-4).

בהמשך, חזרה ועומתה עם דבריה בשיחת טלפון שתומללה (נ/1), ועם ההסתייגות מאירוע הגניבה של חנוכה, דבר אשר רמז על מעורבותה לגניבה, בבוקרו של יום ה-13/12/18 בו התקיימה השיחה.

הקובלת חזרה וטענה, כי הסכימה להשיב את הכסף בגלל שפחדה, וזו הסיבה שגם היא התנצלה, היא הרגישה מאוימת, מכיוון שהנקבלת אמרה שהיא תפנה למשטרה. כאשר נשאלה על ידי בית המשפט, אם הרגישה כל כך מאוימת ופחדת בשיחת הטלפון מדוע לא ניתקה את השיחה, טענה כי היא חששה שהנקבלת תפיץ עליה שקרים.

עבירת האיומים - ממצאי מהימנות ועובדה:

התרשמותו של בית המשפט מעדותה של הקובלת, הייתה עגומה למדי. עדותה הייתה קשה על בית המשפט. ההתרשמות היא, שהקובלת חושפת טפח ומסתירה טפחיים. לא ניכרו אותות האמת בעת שהעידה, היא התפתלה על דוכן העדים, בניסיון להסביר מדוע סייגה את אירוע הגניבה בחנוכה, ניכר היה כי היא קשרה את עצמה בשיחה לאירוע

הגניבה בבוקר יום ה-13/12/18 בעת שהתקיימה השיחה (נ/1), וזו הסיבה, שאמרה שהיא לא קשורה לאירוע הגניבה הקודם שאירע בחנוכה.

יודגש, ביהמ"ש לא קובע, כמובן, ממצאים עובדתיים כלשהם, ביחס לאירועי הגניבות הנטענים על ידי הנקבלת. הוא בוודאי לא מתכוון לקבוע, או לומר, כי הקובלת גנבה מהנקבלת.

יחד עם זאת, לצורך בחינת העניין המונח לפתחו, מוטלת על בית המשפט החובה, לפי הדין, לעמוד על השיח בין השתיים, לבחון את הרקע לדברים בו הושמע הביטוי המאיים, על מנת לקבוע, באיזה אופן נאמרו הדברים, על איזה רקע, כיצד נקלטה האמירה, איזה מסר היה גלום בה.

כאמור, ההתרשמות הכוללת היא שאין אמת בדבריה של הקובלת, ונראה כי לנקבלת היה, מבחינתה, יסוד סביר לחשד שייחסה לקובלת, נוכח תכני השיחה עם הקובלת, ותגובותיה של האחרונה לדברים שהטיחה בה.

בנוסף, לא שוכנעתי שיש אמת, בכך שהקובלת חשה מאוימת ומפוחדת כטענתה, כפי שיפורט להלן.

עיון בשיחת הטלפון, שניהלה הקובלת עם הנקבלת עובר לשליחת המסרון מושא כתב הקובלנה, כמו גם בכל המסרונים הרבים שהוחלפו בינה לבין הנקבלת, מלמד, כי הקובלת נטלה חלק פעיל בשיח זה, דבר אשר אינו מתיישב עם מי שטוענת שחשה מאוימת ומפוחדת.

ראשית, אפנה לשיחת הטלפון הארוכה ולתכניה, המדברים בעד עצמם, ואין טעם לחזור על הדברים.

שנית, מאז הסתיימה שיחת הטלפון, ובסמוך לאחריה, המשיכה הקובלת בשיגור מסרונים רבים לנקבלת, בזה אחר זה, תוך שהיא חוזרת ומתנצלת בפניה, מביעה את הערכתה ואהבתה אליה, מבקשת סליחה על האירועים, מציינת שוב ושוב, שהיא לא קשורה לאירוע בחנוכה, אותו היא בחרה לאבחן, אך לא כפרה באירוע שאירע באותו בוקר, תוך שהיא חוזרת ומציינת, כי היא תשיב לנקבלת את מלוא כספה.

הרושם הכולל המתקבל הוא, כי היה יסוד סביר לחשד של הנקבלת בקובלת, דבר אשר הוביל אותה להטיח בקובלת את דבר הגניבה בשני האירועים (בחנוכה ובבוקר ה-13/12/18), וכאשר הנקבלת עמדה על כך שהקובלת תשיב לה את כספה, שאם לא כן, היא תפנה למשטרה ותדווח לרשויות על דבר הגניבה, מיהרה הקובלת להציע השבה של מלוא הסכום, אם כי תירצה זאת, באהבתה והערכתה הרבה לנקבלת, ועל מנת לשמור על חברות טובה בין השתיים.

ראיות אלה אינן מאפשרות הסקת מסקנה כי הקובלת חשה מאוימת ומפוחדת מפני הנקבלת, ההיפך מכך, היא ניהלה

עימה שיח ער ונוקב תוך התייחסות לטענותיה, תוך שהיא מציעה לה השבה, דבר אשר אותה בבירור לנקבלת כי היא אכן נטלה ממנה את כספה.

לקראת המשפט, טענה הקובלת, כי הציעה את השבת הכסף והתנסחה כך, הן בכתב והן בעל פה, משום שחששה מהנקבלת, טענה שאני דוחה אותה כבלתי מהימנה, נוכח מצבור הראיות שבפני והתרשמותי מעדותה של הקובלת.

על רקע נסיבות אלה, יש לראות את שליחת המסרון המאיים ששלחה הנקבלת לקובלת ביום 14/12/18, מושא כתב הקובלנה.

כפי שכבר הוטעם, בחינת תוכנו של ביטוי מאיים, לא מתבצעת בחלל הריק, אלא על רקע מערך הנסיבות הקונקרטי, בגדרו של אותו דין ודברים שהוחלפו בין הצדדים, ועל בית המשפט ליתן דעתו גם לאופן מסירת הביטוי, לאופן שבו הוא נקלט, ולמסר שהיה גלום בו.

בנסיבות המפורטות לעיל, לא מצאתי כל בסיס לטענה, כי המסרון שצוטט בכתב הקובלנה, אשר מהווה חלק בלתי נפרד מחליפת דברים ארוכה שהייתה בין השתיים, ולא מנותק ממנה, יש בו כדי להטיל אימה בליבו של אדם רגיל מן היישוב.

בנסיבות המפורטות, הוא היה חלק בלתי נפרד מהשיח הארוך שניהלו השתיים, במסגרתו הבהירה הנקבלת לקובלת את חשדותיה בה כמי שנטלה את כספה, וכן את כוונתה להוקיע את מעשיה של הקובלת ברבים (דבר שאין חולק שלא נעשה), תוך פניה למשטרה ולממונים, על מנת לדווח להם על שאירע.

זאת ועוד, אשר ליסוד הנפשי הנדרש להשתכללותה של עבירת האיומים, לא שוכנעתי במידת הוודאות הנדרשת בפלילים, כי הוכח בפני כי היה בכוונתה של הנקבלת להפחיד או להקניט את הקובלת.

הנקבלת העבירה את המסרון, כחלק ממכלול הדברים שהוחלפו בין השתיים, בו היא הבהירה לקובלת, שהיא יודעת, שזאת היא שגנבה ממנה, ודרשה ממנה השבה מלאה של הכסף. לחשש זה היה סימוכין. עובדה היא, כי הקובלת הציעה לנקבלת השבה של הכסף שנגנב, לאחר שהנקבלת הטיחה בפניה את חשדותיה, תוך שהיא חוזרת ומאבחנת את אירוע הגניבה בחג החנוכה. אבחנה זו שעשתה הקובלת, חיזקה את החשד האמור.

יודגש, כי בכל מהלך השיחות והמסרונים הרבים שהחליפה הקובלת עם הנקבלת, היא לא כפרה בכלל האירועים. היא חזרה וסייגה רק את אירוע הגניבה בחנוכה, ולא כפרה באירוע הגניבה מאותו בוקר של ה-13/12/18, היא הוסיפה וציינה, כי היא תשיב לנקבלת את כספה.

שמיעת תוכן הדברים, תוך הצלבת דברים אלו עם ההתרשמות הבלתי אמצעית של בית המשפט, מהאופן בו נמסרה עדות הקובלת מעל דוכן העדים, לא מותירה ספק, בדבר חוסר אמינות עדותה של האחרונה, ומחזקת עד מאוד, את המסקנה, כי המסרון שנשלח על ידי הנקבלת אל הקובלת, נעדר כוונה מצד הנקבלת, להפחיד או להקניט את הקובלת, נוכח הנסיבות האופפות את שליחתו, המתוארות בהרחבה, לעיל.

מנגד, עדות הנקבלת, הותירה רושם אמין ומהימן על ביהמ"ש. היא הבהירה לבית המשפט, כיצד היא חשה בגידה באמון מצד הקובלת, אשר עובדת איתה כסייעת בגן. היא תיארה את אופן השיחה ביניהן, העובדה שהיא חשה נבגדת, את התחושה שהקובלת מאחורי גבה גנבה ממנה את כספה, פעם אחר פעם, וככל שהעידה, התרשם בית המשפט מהאותנטיות שבעדותה.

טוען ב"כ הקובלת, כי בין אירועי הגניבה לבין האמור בקובלנה, אין דבר וחצי דבר, ואל לבית המשפט ליתן את דעתו לאירוע גניבה, אם היה או לאו, הואיל וכל השאלה הניצבת בפניו היא האם היה במסרון המאיים, כדי לקיים את יסודותיה של עבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין.

חוששני שאין בידי להסכים עם הסניגור. כפי שכבר הובהר לעיל, הפסיקה קובעת באופן מפורש, כי בבוא בית המשפט לבחון, אם יש בביטויים הנאמרים ו/או הנכתבים, כדי להטיל אימה בליבו של 'נמען הביטוי המאיים', בוחן זאת בית המשפט, באופן אובייקטיבי, תוך הפעלת מבחן האדם מן היישוב. יחד עם זאת, בית המשפט בוחן זאת, בנסיבותיו של האדם שכנגדו הופנה האיום, תוך בחינת הדברים, על רקע הנסיבות הקונקרטיות האופפות את האירוע, אופן מסירת הביטוי, האופן בו הוא נקלט וכן המסר שהיה גלום בו (ע"פ 3779/94 **חמדאן נ' מדינת ישראל** (1998); רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** (2006)).

מאחר והבסיס לדברים שהושמעו כלפי הקובלת, היו אותם אירועי גניבה נטענים, וכאמור, מבלי שבית המשפט קובע חלילה אשמה כלשהי מצד הקובלת, ביחס לאירועי הגניבה הלכאוריים הללו, הרי שישנה רלבנטיות רבה, לנסיבות אלו, על מנת להכריע בדבר טיבו של האיום, והיסוד הנפשי שהשתכלל או לא השתכלל, מצד הנקבלת, שעה שהעבירה את המסרון.

טענה נוספת שהעלה הסניגור, נגעה להרשעת הנקבלת, בעבירה נוספת או אחרת, העולה משמיעת הראיות בתיק.

במהלך המשפט, התברר, כי במסגרת אותה שיחה טלפונית, אמרה הנקבלת לקובלת את האמירות הבאות:

"...אם הייתי תופסת אותך חבל לך על הזמן מה הייתי עושה לך חבל לך על הזמן"; "נגמר הסיפור"; "אוקיי" בסדר אז אני הולכת עכשיו למטרה אני הולך לקחת טביעות אצבעות ואני הולכת ואני מדווחת לכולם"

(הדגשות שלי - ש.ב.) (ראה נ/1, עמ' 3 ש/ 7-8; עמ' 9 ש' 27-28, עמ' 1 ש' 25-26, בהתאמה).

ב"כ הקובלת טען כי באמירות אלו יש איום מובהק, ועל כן, ביקש הסניגור שבית המשפט יפעיל את סמכותו, וירשיע את הנקבלת, גם בעבירה נוספת זו, שעלתה משמיעת הראיות, בהסתמכו על הוראות סעיף 184 לחסד"פ.

סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, קובע כדלקמן:

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן, וגם לא יוטל עליו בשל כך, עונש חמור מזה, שאפשר היה להטיל עליו, אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום".

ראשית, ואשר להזדמנות הסבירה להתגונן, ספק בעיני אם ניתנה לנקבלת הזדמנות כזו, שעה שהדברים עלו רק במהלך המשפט, והגם שהוזרה על כך. אין חולק, כי חומר זה היה לנגד עיניה של הקובלת, שעה שניסחה את כתב הקובלנה, שהרי היא זו ששוחחה עם הנקבלת והייתה ערה לתכני השיחה שעה שניסחה את כתב הקובלנה. לכן, ככל שרצה בא כוחה לייחס בגינו עבירה לנקבלת, היה מתכבד ומפרט אותה בכתב הקובלנה, ולא מפתיע את הנקבלת במשפט.

ההסדר הדיוני הקבוע בסעיף 184 לחסד"פ, הוא חריג להליך הדיוני הפלילי התקני, ועל בית המשפט מצווה לעשות בו שימוש, רק במקרים חריגים, מקום בו השתכנע כי זכויותיו של הנאשם נשמרו במלואן. השימוש בו, שמור רק למקרים בהם לא יודע הגוף המאשים, על עובדות מסוימות עובר למשפט, והוא מופתע לגלותן במהלך המשפט, שהרי לולא כן, היה מפרט אותן בכתב האשמה (ע"פ 8168/05 **תמיר פלניק נ' מדינת ישראל** (2007)).

כאמור, הקובלת ידעה או יכלה הייתה לדעת, על הדברים אשר בגינם היא מבקשת להרשיע את הנקבלת בהם, בעבירה הנוספת של איומים, אך היא בחרה שלא לכלול אותם בכתב הקובלנה. לכן, ובשים לב לכך שמדובר בהליך פלילי חריג, מסוג של קובלנה, יש לנקוט בהקפדה יתרה, ביישום סמכויותיו של בית המשפט, לפי סעיף 184, בבוא בית המשפט לשקול הרשעה בעבירה נוספת, המתגלה מהעובדות.

שנית, גם לגופו של עניין, לא שוכנעתי כי יש מקום להרשיע את הנאשמת, בעבירה הנוספת הנטענת. כפי שכבר צוין לעיל, הקובלת מבקשת להרשיע את הנקבלת באיומים, כאשר היא מנתקת את התבטאויותיה של הנקבלת, מהקשרן הכולל. כך לגבי הביטוי מושא כתב הקובלנה, וכך גם ביחס לעבירת האיומים הנוספת, העולה לשיטת הסניגור, ממהלך שמיעת הראיות. לגבי האחרונה, ברור לחלוטין, כי הדברים עלו במהלך השיח ביניהן, לא הייתה זו אמירה מבודדת,

הניצבת בפני עצמה, ולכן, צריך לבחון אותה בהקשר הכולל של הדברים, ולא לתלוש אותה מהקשרה. בחינה זו מלמדת, כי הדברים נאמרו באידנא דריתחא, מצד הנקבלת, כאשר היא חושדת בקובלת, ולחשד זה היו לכאורה רגליים, שהאחרונה גנבה ממנה כספים.

על כן, במהלך אותו שיח שוצף וגועש בין השתיים, נאמרו אמירות כאלה ואחרות, במטרה (של הנקבלת) להביא את הקובלת, לידי הכרה באחריותה לגניבות אלה. בהקשר זה, אחזור ואציין את תגובותיה של הקובלת באותן שיחות, המלמדות, לעמדת, כי היה יסוד סביר לחשד שהפנתה הנקבלת אליה, כעולה מהאופן בו התנסחה הקובלת, כיצד נשמעה, כאשר היא מסייגת את אירוע הגניבה בחנוכה, ולכאורה, על פי החשד, קושרת את עצמה לאירוע הגניבה האחרון; ועוד, כיצד הציעה לפצות את הנקבלת, בסכום הכספי שנגנב, דברים דומים עלו גם בעדותה במשפט.

על יסוד הקשר זה, האופף את נסיבות אמירת הדברים, לא שוכנעתי כי מתקיימים יסודותיה של עבירת האיומים, ואף מהטעם המהותי, לא מצאתי להרשיע את הנקבלת בעבירה זו.

סוף דבר, בכל הנוגע לעבירת האיומים, הנני קובע כי לא הוכחו בפניי יסודותיה של העבירה, וזאת לאחר בחינה מפורטת של הנסיבות האופפות את האירוע, ועל כן, יש לזכות את הנקבלת מעבירה זו.

עבירת לשון הרע:

הוכחת עבירה זו מתבססת כל כולה על המסרון נושא כתב הקובלנה ששלחה הנקבלת לקובלת.

סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה - 1965, קובע כדלקמן:

"המפרסם לשון הרע, בכוונה לפגוע, לשני בני-אדם או יותר זולת הנפגע, דינו - מאסר שנה אחת".

היסוד העובדתי -

העבירה כוללת שלושה יסודות עובדתיים עיקריים:

"פרסום" - בין בעל פה בין בכתב (סעיף 2 לחוק).

"לשון הרע" - פרסום דבר שיש בו כדי להשפיל אדם, להפוך אותו מטרה לשנאה או בוז - במבט אובייקטיבי (סעיף 1 לחוק).

"לשני בני אדם או יותר זולת הנפגע" - הדרישה הכמותית לחשיפה (סעיף 6 לחוק).

היסוד הנפשי -

"הפרסום" חייב להעשות ב"כוונה לפגוע".

דין ברכיבי יסודות העבירה כסדרם:

פרסום - עיון בכתב הקובלנה, מלמד כי מה שצוטט בכתב הקובלנה, אינו שלם (מעידות על כך הנקודות בסוף כל משפט, המלמדות שלא מדובר בציטוט שלם של הדברים). עם זאת, אין ספק כי שליחת מסרון בכתב עונה על דרישת הפרסום כהגדרתה בחוק.

לשון הרע -

כדי לסבר את אוזנו של הקורא ובשל חשיבות הדברים לצורך הניתוח הרלבנטי לנדונו, אביא את המסרון בשלמותו כפי שצוטט בקובלנה:

"...פז תקשיבי לי טוב... חשבתי על זה עם בעלי והתייעצתי איתו ומבחינתי אם אני לא מדווחת על זה... זה מעילה באמון המערכת... ומצפונית אני לא יכולה לא לדווח... אבל למטרה אני לא ניגשת... תקשיבי... יום א' כשתהיי אצל אווה (הממונה על הגנים ברשות המקומית - ש.ב) תשאירי לה את ה-400 שקל... ולא אני אפיץ הכל בפייסבוק... ולא מתכוונת לוותר לך... את הכסף אני אתרום לנזקקים... ואת תחזירי את מה שגנבת... לא אוותר לך. שלום".

אין חולק, כי הנקבלת לא הפיצה דבר בפייסבוק, או ברשתות חברתיות אחרות, בגנות הקובלת. אין במסרון הנזכר לעיל ובתוכנו, ששוגר מאת הנקבלת לקובלת, משום לשון הרע במובן החוק.

המסרון נשלח לאחר שיחת הטלפון הארוכה שניהלו השתיים. הנקבלת הבהירה במסרון, כי לאחר שנועצה עם בעלה, השתכנעה, כי היא חייבת לפנות ולדווח לממונים עליה, כפי שציינה בשיחה עם הקובלת. אך יחד עם זאת, היא החליטה

שלא להתלונן למשטרה, בניגוד לכוונתה באותה שיחה.

כלומר, הנקבלת החליטה שלא "לסבך" את הקובלת יתר על המידה, ולכן החליטה, לאחר השיחה עימה, שהיא לא תתלונן למשטרה, אבל חשה מחוייבות מקצועית-מוסרית לדווח על העניין לממונים עליה. דברים אלה משקפים עמדה זכות לגיטימית של הנקבלת. אין בהם כדי לענות על דרישת סעיף 1 לחוק.

פרסום בפני שניים או יותר זולת הנפגעת -

היחידים שנחשפו למסרון הם, הקובלת ובעלה של הנקבלת עימו נועצה. טוען ב"כ הקובלת, כי שליחת המסרון על ידי הנקבלת, לקובלת, לאחר "היוועצות" עם בעלה של הנקבלת, מהווה פרסום לשון הרע, במובן חוק איסור לשון הרע, הואיל ובעלה של הנקבלת, נחשף אף הוא למסר פוגעני זה.

כאמור, "לשון הרע", היא בין השאר, כל דבר שפרסומו עלול להשפיל, לבזות, או לפגוע באדם, לעשותו למטרה לשנאה, בוז או לעג מצידם, וזאת בהתאם להגדרה הקבועה בסעיף 1 לחוק.

הטענה כי חשיפתו של בעלה של הנקבלת למסרון, מהווה "פרסום" כמובנו על פי החוק, אינה עולה בקנה אחד עם יסודות העבירה הואיל ובחלק העובדתי של יסודות העבירה, על הפרסום האסור להיות "**לפני שני בני אדם או יותר**", זולת הנפגעת.

בשים לב לחוג המצומצם האמור של האנשים שנחשפו למסרון לא התקיים התנאי המהותי ברכיבי היסוד העובדתי, להתהוותה של העבירה, בדבר חשיפת המסר הפוגע לשני בני אדם או יותר.

הגנת תום לב:

על כל אלה יש להוסיף את ההגנה הקבועה בסעיף 15 - "הגנת תום לב", הקובעת כדלקמן:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את

הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

...(1)

(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית, לעשות אותו פרסום;

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום, או של מי שאותו אדם מעוניין בו עניין אישי כשר;
"...."

סעיף 16, לחוק איסור לשון הרע, קובע:

"(א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב;
(ב)..."

הוראתיו של סעיף 15 לחוק מעניקות הגנה, מקום בו עלה בידי המפרסם להוכיח, כי הפרסום נעשה בתום לב על פי אחת מאותן נסיבות המנויות בסעיפי החוק.

משמעות עקרון תום הלב בהקשרה של הגנה זו, מתייחסת לאמונו של המפרסם באמיתות הפרסום, גם אם מסתבר כי אמונתו מוטעית היא. בהקשר זה נקבע בפסיקה, זה מכבר כך:

"עלינו לפרש את "תום הלב" בהקשרה של הגנה זו כמתייחס לאמונה של המפרסם באמיתות הפרסום. אדם, המתלונן בפני המשטרה על עבירה שלפי אמונתו בוצעה על-ידי פלוני, זכאי להגנת החוק, גם אם מסתבר, כי אמונתו מוטעית היא, שכן בנסיבות אלה ראוי הוא, כי האינטרס הפרטי של הנפגע יפנה דרכו לאינטרס הציבורי, שאם לא כן יחששו בני הציבור להגיש תלונות. לעומת זאת, אם המתלונן אינו מאמין באמיתות תלונתו ויודע כי אינה אמת, אין כל אינטרס ציבורי במתן הגנה למתלונן, ואין כל אינטרס ציבורי בעידוד התנהגות שכזו" (ראה: ע"א 788/79 ריימר נ' עיזבון המנוח ברקו (23.7.1981)).

למרות שלא התקיימו הרכיבים העובדתיים, כמבואר לעיל, והייתי פטור מלדון בהגנות שלהלן, הרי שלעמדת, עומדת לנקבלת גם ההגנה הקבועה בסעיפים 15 (2) ו-15 (3) לחוק.

ההגנה שבסעיף 15 (2) לחוק - הקובלת והנקבלת עובדות כגננות, סייעות, בגן. היחסים ביניהן כעובדות, מטעם הרשות, והיסוד הסביר לחשד, שהיה לנקבלת כלפי הקובלת, יצרו בסיס לחובתה החוקית ואף המוסרית-חברתית, לפנות במסרון מהסוג המפורט בכתב הקובלנה ולהתריא בפניה כי היא עומדת לפנות לממונים.

כפי שכבר צוין בהרחבה לעיל, את אותו מסרון מושא כתב הקובלנה, יש לקרוא על רקע ההתכתבות והשיח הכולל שבין השתיים, ממנו עולה אותו יסוד סביר לחשד שהניע את הנקבלת, לשלוח את אותו פרסום לקובלת, על מנת שהאחרונה תקבל אחריות על אירוע הגניבה ותשיב לה את כספה.

ההגנה שבסעיף 15 (3) לחוק - שליחת המסרון, נעשתה, על פי הנסיבות שהוכחו בפני, לשם הגנה על עניינה האישי של הנקבלת. מדובר בעניין אישי כשר, בכספה שנגנב, לכאורה, על פי אמונתה, על ידי הקובלת, שאליה הופנה המסרון.

הואיל והפרסום נעשה על רקע הנסיבות האמורות, ובשים לב לשיח הכולל, שבמסגרתו נשלח, אינני סבור שהפרסום חרג מתחום הסביר בנסיבות אלה, ועל כן, יש לקבוע כי הוא נעשה בתום לב.

סוף דבר:

משלא הוכחו בפניי יסודות העבירות המיוחסות לנקבלת, אני מזכה אותה מהעבירות המיוחסות לה בכתב הקובלנה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ל' תשרי תש"פ, 29 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים